

Sygn. akt III AUa 512/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak (spr.)
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSO del. Aleksandra Mitros
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016 r. w Szczecinie

sprawy W. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 marca 2015 r. sygn. akt VII U 429/14

1. oddala apelację,
2. odstępuje od obciążenia ubezpieczonego W. P. kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt III AUa 512/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 listopada 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił W. P. prawa do emerytury, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił co najmniej 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych ani też ogólnego 25-letniego stażu pracy.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, wskazując że decyzją z 8 stycznia 2014 r., sprostowaną postanowieniem z 17 stycznia 2014 r., uznano za spełniony warunek udokumentowania 25-letniego stażu pracy, podtrzymując stanowisko w kwestii nieudokumentowania 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Decyzją z dnia 28 października 2014 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. uchylił decyzję z 8 stycznia 2014 r. oraz postanowienie z dnia 17 stycznia 2014 r., zaś w decyzji z dnia 19 listopada 2013 r. uchylił zapis dotyczący udowodnionych okresów na dzień 1 stycznia 1999 r. Decyzją tą organ rentowy odmówił przyznania W. P. prawa do emerytury uzasadniając to brakiem 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do stażu pracy nie uwzględniono ubezpieczonemu okresów od 15 stycznia 1986 r. do 16 stycznia 1986 r., od 4 do 5 lipca 1986 r., od 9 do 10 grudnia 1986 r. ze względu na nieusprawiedliwioną nieobecność w pracy, a także okresów od 11 lipca do 21 sierpnia 1992 r. oraz od 5 do 7 października 1992 z uwagi na fakt, że ubezpieczony korzystał z urlopu bezpłatnego. Ostatecznie organ rentowy ustalił, że ubezpieczony wykazał 24 lata, 11 miesięcy i 19 dni okresów ubezpieczenia oraz 10 lat, 11 miesięcy i 15 dni okresów pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu ubezpieczony wskazał, że wydanie decyzji przez organ rentowy nastąpiło wskutek odnalezionego świadectwa pracy potwierdzającego zatrudnienie od 10 do 16 sierpnia 1993 r., a nadto podniósł ponownie, że spełnił wszystkie warunki konieczne do przyznania emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy połączył powyższe sprawy do wspólnego rozpoznania i wyrokowania.

Wyrokiem z dnia 20 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania ubezpieczonego.

Sąd I Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

W. P. urodzony (...) wniosek o emeryturę złożył w organie rentowym 14 października 2013 r. Wnioskodawca nie był członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Organ rentowy na dzień 1 stycznia 1999 r. uwzględnił ubezpieczonemu 24 lata, 10 miesięcy i 4 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 15 dni okresów nieskładkowych, w tym 10 lat, 11 miesięcy i 15 dni okresów pracy w warunkach szczególnych. W decyzji z 19 listopada 2013 r. organ rentowy ustalił staż pracy ubezpieczonego na 24 lata, 9 miesięcy i 19 dni, zaś staż pracy w warunkach szczególnych na 10 lat, 11 miesięcy i 15 dni. Organ rentowy nie uwzględnił okresów przebywania przez wnioskodawcę na urlopie bezpłatnym oraz nieobecności nieusprawiedliwionych w okresach: od 15 do 16 stycznia 1986 r., od 4 do 5 lipca 1986 r., od 9 do 10 grudnia 1986 r. (nieobecności nieusprawiedliwione), od 11 lipca do 21 sierpnia 1992 r. oraz od 5 do 7 października 1992 r. (urlop bezpłatny). Decyzją z 8 stycznia 2014 r. Zakład ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ustalił staż pracy ubezpieczonego na 24 lata, 11 miesięcy i 12 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 15 dni okresów nieskładkowych (łącznie 25 lat i 27 dni). Staż pracy w warunkach szczególnych ustalono na 10 lat, 11 miesięcy i 17 dni. Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2014 r. sprostowano omyłkę w decyzji z 8 stycznia 2014 r. poprzez dodanie sformułowania „uchyla się decyzję z 19 listopada 2013 r. w części niedotyczącej niespełnienia warunku udokumentowania 25-letniego okresu ubezpieczenia”

W okresie od 24 sierpnia 1984 r. do 31 stycznia 1987 r. W. P. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w S. w charakterze betoniarza. Z powodu nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy w dniach: 15 i 16 stycznia 1986 r., 4 i 5 lipca 1986 r., 9 i 10 grudnia 1986 r. potrącono 1/4 dziennego zarobku.

W okresie od 30 kwietnia 1987 r. do 22 marca 1990 r. zatrudniony był w (...) H. K. w charakterze betoniarza-zbrojarza.

W okresie od 21 kwietnia 1992 r. do 15 czerwca 1993 r. pracował w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) spółce z o.o. w S. jako betoniarz-zbrojarz.

W okresie od 11 lipca 1992 r. do 21 sierpnia 1992 r. oraz od 5 do 7 października 1992 r. W. P. korzystał z bezpłatnego urlopu.

W dniu 13 września 1993 r. został zarejestrowany w (...) w S. jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku, przyznanym na okres od 14 września 1993 r. do 24 maja 1994 r. Tego dnia W. P. zgłosił podjęcie pracy od dnia 25 maja 1994 r.

W okresie od 23 grudnia 1993 r. do 12 marca 1994 r. W. P. zatrudniony był w (...) spółce z o.o. w S. jako betoniarz-zbrojarz. W okresie 17-25 stycznia 1994 r. oraz w dniach od 2-4 marca 1994 r. korzystał z urlopu bezpłatnego.

Równocześnie z zatrudnieniem, o którym ubezpieczony nie poinformował (...) w S., W. P. otrzymywał nienależny mu – po 23 grudnia 1993 r. – zasiłek dla bezrobotnych.

W dniu 6 grudnia 2013 r. (...) w S. uzyskał – na podstawie dokumentów przedłożonych przez W. P. – informację, że w okresie od 23 grudnia 1993 r. do 12 marca 1994 r. ubezpieczony pracował w (...).

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2013 r. wznowiono z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie utraty statusu osoby bezrobotnej i prawa do zasiłku przez W. P. i decyzją z dnia 14 stycznia 2014 r. stwierdzono, że decyzja nr (...) z dnia 16 czerwca 1994 r. dotycząca utraty przez W. P. prawa do zasiłku z dniem 25 maja 1994 r. została wydana z naruszeniem prawa. Decyzją z 14 stycznia 2014 r. nie orzeczono o uchyleniu przedmiotowej decyzji z 1994 r., gdyż od dnia doręczenia lub ogłoszenia tej decyzji upłynęło pięć lat (art. 145 §1 k.p.a.). Pismem z dnia 10 grudnia 2013 r. (...) w S. poinformował Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., że zasiłek dla bezrobotnych pobrany przez ubezpieczonego w okresie od 23 grudnia 1993 r. do 24 maja 1994 r. był nienależny. Równocześnie (...) w S. przesłał organowi rentowemu wystawione dnia 10 grudnia 2013 r. prawidłowe zaświadczenie stwierdzające, że był on zarejestrowany jako osoba bezrobotna i pobierał zasiłek z tytułu pozostawania bez pracy w okresie od 14 września 1993 r. do 22 grudnia 1993 r.

W okresie od 25 maja 1994 r. do 9 sierpnia 1994 r. ubezpieczony zatrudniony był w (...) w charakterze cieśli. W tym czasie korzystał z bezpłatnego urlopu w okresie od 14 do 22 lipca 1994 r. oraz od 29 lipca do 9 sierpnia 1994 r.

W oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 1440 ze zm., dalej: ustawa emerytalna) Sąd Okręgowy uznał odwołania ubezpieczonego za nieuzasadnione.

Sąd I instancji podkreślił, że W. P. wiek 60 lat ukończył (...), a zatem już po wydaniu przez organ rentowy pierwszej z zaskarżonych decyzji (13 listopada 2013 r.), a przed wydaniem drugiej z zaskarżonych decyzji (28 października 2014 r.). Ze względu na istotę sporu Sąd przyjął, że ubezpieczony legitymował się wymaganym ustawą wiekiem 60 lat. Nadto, co niewątpliwie W. P. nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego. Istotą sporu pozostawało zarówno spełnienie przez ubezpieczonego warunku 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, jak i 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że Organ rentowy decyzją z 13 listopada 2013 r. ustalił sumaryczny staż ubezpieczenia wnioskodawcy na 24 lata, 9 miesięcy i 19 dni, zaś decyzją z 28 października 2014 r. na 24 lata, 11 miesięcy i 19 dni (8 stycznia 2014 r. wydał decyzję ustalającą staż na 25 lat i 27 dni, jednak została ona uchylona). Obydwie decyzje uwzględniały ubezpieczonemu do stażu pracy okresy, w których zatrudniony był on w (...) spółce z o.o. w S. i nie przebywał na urlopie bezpłatnym). Decyzja z 13 listopada 2013 r. nie uwzględniała do stażu ubezpieczeniowego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych za okres od 14 września 1993 r. do 22 grudnia 1994 r. (3 miesiące i 9 dni). Następnie, po uwzględnieniu tego okresu do stażu pracy decyzją z dnia 8 stycznia 2014 r. organ rentowy dokonał ponownego obliczenia udowodnionych przez W. P. okresów składkowych i nieskładkowych i ustalił okres podlegania przez wnioskodawcę ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym na 25 lat i 27 dni. Następnie decyzją z 28 października 2014 r. organ rentowy ustalił – w oparciu o akta osobowe ubezpieczonego na podstawie okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) spółki z o.o. (następcy prawnego Przedsiębiorstwa Produkcji (...) w S.), że w dniach od 15 do 16 stycznia 1986 r., od 4 do 5 lipca 1986 r., od 9 do 10 grudnia 1986 r. W. P. był nieobecny w

pracy, a nieobecności tej nie usprawiedliwił, za co potrącono mu $\frac{1}{4}$ dziennego wynagrodzenia, a nadto, że w dniach od 11 lipca do 21 sierpnia 1992 r. oraz od 5 do 7 października 1992 r. ubezpieczony przebywał na urlopie bezpłatnym. Zaskarżoną przez W. P. decyzją organ rentowy powyższych okresów nie uwzględnił do stażu pracy wnioskodawcy, ustalając ostatecznie, że udowodnił on jedynie 24 lata, 11 miesięcy i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W ocenie Sądu I instancji wyłączenie wskazanych wyżej okresów ze stażu pracy W. P. było prawidłowe. Nadto nieusprawiedliwiona nieobecność w pracy, której ubezpieczony kilkakrotnie dopuścił się w 1986 r. pociąga za sobą negatywne konsekwencje także w zakresie podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Odmowa więc przyjęcia do stażu pracy okresów nieusprawiedliwionej nieobecności W. P. w pracy, była w pełni uzasadniona. Sąd I instancji wskazał także, że w dniach od 11 lipca do 21 sierpnia 1992 r. oraz od 5 do 7 października 1992 r. W. P. przebywał na urlopie bezpłatnym, który nie jest ani okresem składkowym ani też okresem nieskładkowym.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że brak było podstaw do uwzględnienia do okresu składkowego okresu pobierania przez wnioskodawcę zasiłku dla bezrobotnych od dnia 14 września 1993 r. do 24 maja 1994 r. Organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu jedynie okres od 14 września 1993 r. do 22 grudnia 1993 r., tj. do dnia poprzedzającego podjęcie przez W. P. zatrudnienia. Ubezpieczony nie poinformował (...) o podjęciu zatrudnienia z dniem 23 grudnia 1993 r. i od tego dnia – aż do 24 maja 1994 r. równocześnie pobierał zasiłek dla bezrobotnych oraz wynagrodzenie z tytułu zatrudnienia. Sąd Okręgowy uznał, że zasiłek dla bezrobotnych za okres od 23 grudnia 1993 r. do 24 maja 1994 był świadczeniem nienależnym w związku z podjęciem przez ubezpieczonego zatrudnienia.

Odnosząc się do argumentacji ubezpieczonego, że z powodu niemożności uchylecia decyzji z 16 kwietnia 1994 r. w związku z treścią art. 146 §1 k.p.a. i upływem pięciu lat, w dalszym ciągu istnieją podstawy do uznania, że w okresie od 23 grudnia 1993 r. do 24 maja 1994 r. posiadał on status osoby bezrobotnej i okres ten powinien być uwzględniony do stażu ubezpieczeniowego, Sąd I instancji wskazał, że związanie Sądu w niniejszej sprawie dotyczyło decyzji z dnia 16 czerwca 1994 r., jak i decyzji z 14 stycznia 2014 r. stwierdzającej, że W. P. powinien utracić status osoby bezrobotnej i prawo do zasiłku dla bezrobotnych z dniem 22 grudnia 1993 r. Wydanie bowiem decyzji z 14 stycznia 2014 r. oznaczało ostateczne stwierdzenie, że w okresie od 23 grudnia 1993 r. do 24 maja 1994 r. W. P. nie spełniał wszystkich niezbędnych warunków posiadania prawa do zasiłku dla bezrobotnych, a tym samym nie powinien był posiadać statusu osoby bezrobotnej i uprawnionej do zasiłku dla bezrobotnych po 22 grudnia 1993 r. Konsekwencją tej decyzji było również wydanie w dniu 10 grudnia 2013 r. zaświadczenia stwierdzającego, że ubezpieczony był osobą bezrobotną uprawnioną do pobierania zasiłku jedynie w okresie od 14 września 1993 r. do 22 grudnia 1993 r.

W ocenie Sądu I instancji organ rentowy prawidłowo ustalił okres składkowy i nieskładkowy W. P. na 24 lata, 11 miesięcy i 19 dni. Wobec więc nieudowodnienia wymaganego na dzień 1 stycznia 1999 r. co najmniej 25 letniego stażu pracy, a więc niespełnienia jednej z przesłanek, które wystąpić muszą łącznie, Sąd Okręgowy nie badał charakteru pracy ubezpieczonego pod kątem udowodnienia 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Z rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji nie zgodził się ubezpieczony i zaskarżył wyrok w całości. W wywiedzionej apelacji podniósł, że przepracował 38 lat w zawodzie betoniarz-zbrojarz-cieśla, a obecnie nie posiada środków do życia.

Tak argumentując apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyznanie mu prawa do emerytury zgodnie ze złożonym wnioskiem, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od ubezpieczonego zwrotu kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Organ rentowy podzielił argumentację Sądu I instancji zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie. W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie

uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776 i z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, LEX nr 585720).

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było rozstrzygnięcie czy ubezpieczony spełnił warunki do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w szczególnych warunkach a w szczególności czy wykazał przesłankę legitymowania się okresem co najmniej 25 lat ogólnego stażu pracy.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie zaś z art. 27 ust. 1 pkt 2 minimalny okres składkowy i nieskładkowy dla przyznania emerytury w wieku obniżonym, wynosi 25 lat dla mężczyzn.

Należy podkreślić, że przewidziane w art. 184 ustawy emerytalnej prawo do emerytury w niższym niż określony w art. 27 tej ustawy wieku emerytalnym jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy, a zatem regulujące tę materię przepisy należy wyklądać ściśle i niedopuszczalne jest stosowanie w ich przypadku wykładni rozszerzającej. Tym samym, przy przyznawaniu tego świadczenia spełnienie wszystkich warunków nie może budzić wątpliwości (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 15 września 2015 r. III AUa 582/15, LEX nr 1842223, także wyrok SA w Katowicach z dnia 16 września 2015 r. III AUa 1880/14, LEX nr 1814772) .

Mając na uwadze powołane wyżej regulacje należy wskazać, że ubezpieczony udowodnił ogólny okres ubezpieczenia w wymiarze 24 lata, 11 miesięcy i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych, co oznacza że nie spełnił jednej z podstawowych przesłanek koniecznych do uzyskania prawa do spornego świadczenia. Nie można zasadnie uwzględnić do ogólnego stażu pracy ubezpieczonego żadnego ze wskazywanych przez niego okresów. W tym zakresie Sąd Apelacyjny w całości podziela argumentację Sądu I instancji, który wskazał, że odmowa przyjęcia do stażu pracy okresów nieusprawiedliwionej nieobecności W. P. w pracy (w 1986 r.), a także okresu pozostawania na urlopie bezpłatnym (od 11 lipca do 21 sierpnia 1992 r. oraz od 5 do 7 października 1992 r.), była uzasadniona. W kwestii zaś okresu pobierania nienależnego zasiłku dla bezrobotnych od 14 września 1993 r. do 24 maja 1994 r., Sąd Apelacyjny uważa, że okres po 23 grudnia 1993 r., tj. podjęciu zatrudnienia w (...) (...) bez poinformowania o tym (...), w żadnym razie nie może zostać doliczony do uznanych okresów składkowych i nieskładkowych. W tej materii trafnie argumentował Sąd Okręgowy, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 2 emerytalnej, składki na ubezpieczenie społeczne i emerytalne są płacone za osobę bezrobotną z prawem do zasiłku dla bezrobotnych. Przy czym nie można zasadnie uznać, że w okresie po 23 grudnia 1993 r. W. P. był uprawniony do pobierania zasiłku dla bezrobotnych, mimo że faktycznie to czynił. Jak już wskazał Sąd I instancji, powołując się na ugruntowane orzecznictwo, sąd orzekający w postępowaniu cywilnym (a taki charakter ma sprawa z zakresu ubezpieczeń społecznych) obowiązany jest uwzględniać stan prawny wynikający z osnowy ostatecznej decyzji administracyjnej, chyba że decyzja została wydana przez organ niepowołany lub w zakresie przedmiotu orzeczenia bez jakiegokolwiek podstawy w obowiązującym prawie materialnym, względnie z oczywistym naruszeniem reguł postępowania administracyjnego. W niniejszej sprawie wiązanie Sądu dotyczy zarówno decyzji z 16 czerwca 1994 r., jak i z 14 stycznia 2014 r., z których wynika, że w okresie od 23 grudnia 1993 r. do 24 maja 1994 r. W. P. nie spełniał wszystkich niezbędnych warunków posiadania prawa do zasiłku dla bezrobotnych, a tym samym nie powinien był posiadać statusu osoby bezrobotnej i uprawnionej do zasiłku dla bezrobotnych.

Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że ubezpieczonemu do spełnienia przesłanki legitymowania się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym brakowało bardzo mało. Fakt ten nie uzasadnia jednakże odejścia od brzmienia obowiązujących przepisów prawa. Jak już wspomniano, przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych należy interpretować ściśle, szczególnie mając na uwadze wyjątkowy charakter emerytur przyznawanych w wieku obniżonym.

Sąd Apelacyjny uznał, że W. P. nie wykazał, że posiada wymagany 25 letni okres ubezpieczenia, a więc nie spełnił podstawowej przesłanki do przyznania spornego świadczenia. Tylko łączne wypełnienie wszystkich warunków przewidzianych prawem może spowodować przyznanie dochodzonego świadczenia, w związku z czym brak chociażby jednej przesłanki pozwala orzec o braku uprawnienia do emerytury w wieku obniżonym, bez konieczności badania występowania innych niezbędnych warunków.

Tak argumentując Sąd Apelacyjny uznał, że wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu, a apelacja ubezpieczonego sprowadzała się jedynie do polemiki z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego. W konsekwencji Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację W. P. jako bezzasadną (punkt 1 sentencji)

Mając na względzie trudną sytuację materialną ubezpieczonego, w szczególności fakt, że pobiera obecnie rentę i jest to jego jedyne źródło dochodu, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania W. P. kosztami procesu (punkt 2 sentencji)

SSO del. Aleksandra Mitros SSA Anna Polak SSA Romana Mrotek